

Hengenmaailmasta.

Suom. P. E.

I.

Matkustaja Milwaukeeesta kertoo:

Tulin junaan keskiyön aikaan, ja väsynyt kun olin heittäydyin pitkäksi sohvalle nukkuakseni pari tuntia matkan kestäessä.

– Herättäkää minua, kun tulemme Perry'yn – sanoin konduktöörille ja ojensin hänelle piletini – sillä luulen varmaan, että pian vaivun uneen.

Hän lupasi tehdä pyyntöni mukaan. Täten rauhoittuneena koetin laittaa itselleni niin mukavan aseman kuin taisin vaunun sohvalla.

En tiedä kauvanko nukuin, mutta äkkiä heräsin siihen, että joku tuli ja pudisti minua olkapäistä huutaen korvaani: »Perry».

Avasin silmäni, juuri kun juna hiljensi vauhtiaan, ja kun se hetken päästä seisahtui, kuulin uudestaan käheän värähtelevän äänen korvissani: »Perry, Perry!»

Ryntäsin ulos, tartuin matkalaukuuni ja syöksyin asemasillalle, kun juna taas lähti liikkeelle.

Tirkistin pimeyteen nähdäkseni kaupunkia ja kohtasin samalla asemapäällikön lyhty kädessä.

– Mistä löydän hyvän hotellin? – kysyin.

– Hotellin! – hän vastasi. – Ei täällä ole ainoatakaan taloa paitsi asemahuonetta.

– Mutta eikä tämä ole Perry?

– Ei, tämä on Grant Crossing. Perry on 20 peninkulmaa eteenkäsin.

– Mutta konduktööri huusi monta kertaa »Perry», ja sentähden minä kiiruhdin junasta. Tästä pitää valittaa ylitarkastajalle!

– Konduktörihän oli ensimmäisessä vaunussa; minä näin teidän astuvan ulos viimeisestä – ei hän mitenkään saattanut neuvoa teitä semmoisen matkan päästä – vastasi asemapäällikkö.

– Mutta joku se kumminkin huusi: »Perry!»

Asemapäällikkö loi minuun epäilevän katseen, muttei virkkanut sanaakaan.

– Tuleeko toinen juna? – minä kysyin.

– Ei ennenkuin huomenaamuna.

– Ja missä voin nukkua?

– Kyllä te saatte odottaessanne maata konttorissani yksinkertaisella rautasängylläni.

Otin tietysti vastaan tarjouksen. Mutta sänky, joka oli kova ja epä mukava, ei suonut minulle hyvää lepoa: Heittäydyin puolelle ja toiselle, kunnes asemapäällikkö, joka istui sähkölennätinlaitoksen ääressä, äkkiä päästi kauhistuksen huudon, joka silmänräpäyksessä ajoi minut pystyyn.

– Mitä nyt? – minä kysyin.

– N:o 16 juna on syössyt sillalta Coon Rapids'in luona, ja koko juna on 20 jalkaa veden alla.

N:o 16 oli se juna, josta vastikään olin poistunut, ja se oli syössyt sillalta alas, juuri pyörähtäessään Perry'yn.

Minun henkeni oli pelastettu. Mutta mikä ääni se oli, joka oli minut rautatievaunussa herättänyt mainitsemalla Perry'n nimen?

Hengenmaailmasta.

Suom. P. E.

II.

Suuren näyttelijän Talman veli uneksi yöllä vasten 22 p. syyskuuta v. 1820, että hän nousi Sain Rochus-kirkon portaita ylös Parisissa. Ovella, joka oli mustaan verhottu, astui kirkonvartija häntä vastaan ja sanoi, että ruumista par'aikaa siunattiin kirkossa.

- Kuka on kuollut?
- Rouva Dugazon.

Rouva Dugazon oli kuuluisa näyttelijä ja Taiman toveri.

Samassa silmänräpäyksessä astui ruumissaatto ovesta ulos – ja nukkuva heräsi. Kello oli silloin kolme aamulla. Unennäkö teki Talman levottomaksi. Hän ei voinut enää nukkua ja nousi varhain ylös. Kun sitten suuruksen aikana kuuluisa veli tuli hänen luokseen, kertoi hän tälle unensa. Näyttelijä nauroi. Mutta tuskin he olivat pöydästä nousseet, kun eräs Théâtre Français'in jäsen astui huoneeseen ja sanoi näyttelijä Talmalle:

- Olen teitä etsinyt jo monta tuntia.
- Miksi niin?
- Ettekö ole kuulleet . . . ?
- Mitä?
- Rouva Dugazon kuoli tänä aamuna.

Talma kalpeni ja hyppäsi seisoalle.

- Koska hän kuoli?
- Kello kolme.

III.

Vuoden 1889 alussa hukkuu Kristianissa hyvin tunnettu valokuvaaja Lindegaard.

Eräs vainajan pojista, 14-vuotias isän lempilapsi, heräsi äkkiä samana iltana jona Lindegaard hukkuu, ja sanoi äidilleen, joka vielä oli valveilla:

- Äiti, äiti, isä itkee niin hirveästi.

Äiti vakuutti rauhottaen, että isä pian saapuisi kotiin, ja poika nukahti jälleen. Mutta hetken perästä hän uudestaan havahtui ja huusi:

– Nyt isä itkee vielä kauheammin. Sinun pitää mennä häntä hakemaan, äiti, joudu, joudu, et usko, kuinka hän itkee.

Rouva Lindegaard katsahti sattumalta kelloon, joka näytti 5 minuuttia yli 11. Poikaa rauhoittaakseen hänen vihdoon täytyi pukea ylleen ja astua alas kadulle, mutta hän kääntyi heti takaisin, kun ei nähnyt miestänsä.

Kauhistuneena pojan unista hän istui ylhäällä koko yön odottamassa. Vasta aamupuolella sai hän tietoa onnettomuudesta. Hukkuneen kello oli seisahnut vähän jälkeen 11.

IV.

Tunnettu englantilainen teosofi, C. V. Leadbeater, kertoo:

Eräänä kovin märkänä ja myrskyisenä iltana kuljin pitkin hiljaista syrjäkatua Westbourne Grove'in läheisyydessä ja koetin minkä taisin suojella itseäni rajuilta tuulenpuuskilta, jotka yhtämittaa uhkasivat tempaista sateenvarjon käsistäni, kun yht'äkkiä minut herätti mietteistäni ääni, jonka hyvin tunnen – erään intialaisen opettajan ääni – huutamalla korviini: »peräydy!»

Koneellisesti totellen astahdin siinä tuokiossa askeleen taaksepäin, ja sateenvarjoni, joka hätäisestä liikkeestäni oli kääntynyt nurin, kiskottiin samassa kädestäni, ja suunnaton metallinen savutorvi pudota kolahti kiviseen katukäytävään tuskin kyynärän päässä kasvoistani.

Tämän kappaleen paino oli niin suuri ja vauhti, millä se syöksyi maahan, niin valtava, että ehdottomasti olisin siihen paikkaan kuollut, ellei tuo varottava ääni minun pelastanut. Kuitenkin katu oli tyhjä ja äänestä tunsin ystävän, joka oli seitsemän tuhannen (engl.) peninkulman päässä siitä paikasta.

(Työmiehen Illanvietto 1902, ensimmäinen vuosikerta, N:o 6, Helsingissä, Lokakuun 10 p. 1902, s. 51, palstat 2-3.)

Hengenmaailmasta.

Suom. P. E.

V.

Pietro Girardino, eräs Dante'n («Jumalallisen komedian» kuuluisan runoilijan) oppilas, kertoo, että kahdeksan kuukautta Dante'n kuoleman jälkeen tuli tämän poika Jaakob hänen luokseen ja sanoi nähneensä isänsä hohtavan valkoisessa puvussa ja kirkastetulla katsannolla. Pojan kysymykseen, elikö, oli Dante vastannut: »elän, mutta en teidän elämäänne, vaan todellista elämää». Poika kysyi sitten, oliko hän, ennekuin astui tuohon todelliseen elämään, valmistanut teoksensa, koska sitä osaa, joka teoksesta puuttui, ei vielä oltu löydetty. Isä silloin vastasi: »kyllä olen teokseni valmistanut», otti samalla pojan kädestä, vei hänet siihen huoneeseen, jossa eläessään oli öisin maannut, ja sanoi kosketellen muuria kädellään: »etsikää tästä». Sen perästä näky katosi.

Jaakob väitti tarkoin muistavansa osotetun paikan, ja kun hän tahtoi päästä varmuuteen siitä, oliko todellinen henkiolento häntä puhutellut, vai oliko se ainoastaan näköhäiriö, lähtivät molemmat, Girardino ja Jaakob, vaikka yö oli tulossa, siihen taloon, jossa Dante oli asunut, ja pääsivät sisään. Siinä havaitsivat muuriin kiinnitetyn maton ja maton takana ikkunan, josta kellään ei ennen ollut aavistusta, ja ikkunalta löysivät jo homehtuneen käsikirjoituksen, joka tässä kosteassa paikassa pian olisi mennyt piloilta. Käsikirjoitus sisälsi ne kolmetoista laulua, joita niin paljon oli etsitty. Löydöstään iloisina lähettivät sen Candella Scala'lle, joka sillä täydensi Dante'n teoksen.

(*Työmiehen Illanvietto* 1902, ensimmäinen vuosikerta, N:o 7, Helsingissä, Lokakuun 17 p. 1902, s. 60, palsta 1.)